

Wilders en de media

Door Gijs de Jong

Het was weer een productieve maand voor Geert Wilders. Voor iemand die er van beschuldigd wordt opzettelijk controversieel te zijn om zo de media-aandacht op zich te vestigen, verging het hem deze keer wel erg makkelijk. In de peilingen werd zijn partij weer een stukje groter. Dat gebeurde nog het meest in die van Maurice de Hond, waar de PVV inmiddels fictief de eerste partij van Nederland is.

Wilders kwam deze maand tot twee keer toe, zonder daar zelf schuldig aan te zijn, in het nieuws. Eén keer omdat het OM hem alsnog wil veroordelen voor het aanzetten tot haat en één keer omdat de Britse overheid hem de toegang tot Engeland ontzegde. U begrijpt, het begrip ‘vrijheid van meningsuiting’ vloeide weer rijkelijk in de wandelgangen van het Tweede Kamergebouw in Den Haag.

Of we het inhoudelijk nu eens of oneens zijn met het gedachtegoed van Wilders, kijkend door de bril van een politicoloog is wat er gebeurt heel interessant. Het is wonderbaarlijk om te zien hoe een politicus als Wilders door enkel in te spelen op negatieve emoties het zo ver kan schoppen in de Nederlandse politiek. Voor de politicoloog is Wilders dan ook een toppoliticus die als geen ander het vak verstaat en zo een groot deel van het electoraat achter zich weet te scharen.

Wilders doet dat door handig gebruik te maken van de macht van de media. Deze zijn immers een belangrijk middel voor politici om tot het electoraat door te dringen. Samen bepalen de media in grote mate het beeld dat de kiezer van een politicus krijgt. Dat wil overigens niet zeggen dat de media te veel macht hebben. Zolang de nieuwsmarkt een vrije markt is en de verschillende mediabedrijven samen geen afspraken maken

over wat nieuws is en wat niet, is er wat mij betreft niets aan de hand. Het is dan namelijk de consument die voor het belangrijkste deel de media beïnvloedt. Wanneer wij met zijn allen besluiten het NOS Journaal links te laten liggen en voortaan alleen nog Actienieuws op SBS6 kijken, zal niet alleen dat medium meer invloed krijgen, maar zullen ook andere media de selectieprocedure van het nieuws van dat medium gaan overnemen. De consument eist blijkbaar meer burenruzies en minder politiek.

In feite komt het er dus op neer dat ‘de media’ als zodanig niets valt te verwijten. Journalisten zitten als het ware gevangen tussen twee partijen die beide een bepaalde druk uitoefenen. Aan de ene kant vraagt de consument om meer sensatie (wie kijkt er nog naar een emotioneel debat waar politici een voor een hun zegje doen in onverstaanbaar Nederlands, woorden als ‘knettergek’ willen we horen). Aan de andere kant zijn het de politici die druk uitoefenen op de journalist door toenemend gebruik te maken van persconferenties, woordvoerders, mediastrategieën en spindoctors. De journalist wordt daarmee overgelaten aan een groot dilemma en de enige die een oplossing biedt is Geert Wilders. Wilders zorgt voor leven in de debatten door gebruik te maken van emotie en sterke taal en geeft zo het volk wat het wil. Hij is daardoor dan ook uitgegroeid tot een waar kijkcijferkanon. Geen wonder dat journalisten in de rij staan voor Wilders, hij is hun hoop in bange dagen.

Kortom, Wilders en de media hebben elkaar nodig. De een wil kiezers, de anderen kijkcijfers. Wat dat betreft verschillen politici en journalisten weinig van elkaar: beiden hebben aandacht nodig om hun baan te behouden. Dat gegeven betekent vermoedelijk dat we in de komende jaren nog veel vaker praktijken als die van de afgelopen maand zullen zien.

Persoonlijk kan ik niet wachten tot de volgende keer dat een filmpje van Wilders die een bagagerek sluit tot groot nieuws wordt verheven. ■

Geert Wilders